

Sygnatura akt XI C 1007/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 13 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant:Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. we W.

przeciwko A. D.

- o zapłatę 2 244,56 zł.

I. powództwo oddała;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XI C 1007/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 stycznia 2009r. strona powodowa (...) sp. z o.o. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. D. na jej rzecz kwoty 2.244,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 936,72 zł liczonymi od dnia 19 września 2006r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.141,88 zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kosztów sądowych w kwocie 100 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 617 zł.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 18 grudnia 2006r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w G. a stroną powodową nastąpił przelew wierzytelności przeciwko pozwanej. O przelewie wierzytelności pozwana została poinformowana zawiadomieniem z dnia 9 stycznia 2007r. Zobowiązanie pozwanej wobec cedenta wynikało z zawartej umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 3 kwietnia 2001r. Kredyt nie został przez pozwaną spłacony, w związku z czym cedent uznał kwotę niespłaconą za zadłużenie przeterminowane. Strona powodowa zakupiła wierzytelność w łącznej kwocie 2.244,56 zł, na którą składały się: należność główna w kwocie 936,72 zł oraz odsetki od należności głównej w wysokości 1.141,88 zł, a także koszty w wysokości 165,96 zł, które cedent naliczył zgodnie z zawartą z pozwanym umową kredytową. W związku z faktem, że strona powodowa nabyła wierzytelność z prawem naliczania dalszych odsetek, żąda ona odsetek ustawowych od należności głównej od dnia następnego po nabyciu wierzytelności oraz odsetek naliczonych przez cedenta przed sprzedażą wierzytelności od dnia wniesienia pozwu. Pomimo prób ugodowego rozwiązania sporu strony nie zawarły porozumienia, a pozwana nie uregulowała ciążących na niej zobowiązań.

W dniu 23 lutego 2009r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. Akt XI Nc 529/09, orzekając zgodne z żądaniem pozwu. W dniu 2 czerwca 2009r. przedmiotowy nakaz zapłaty został opatrzony klauzulą wykonalności.

Na skutek złożonego przez pozwaną wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 24 września 2015r. (k. 36 i nast. oraz 47 i nast.) Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu

Wydział XI Cywilny postanowieniem z dnia 21 grudnia 2015r. w punkcie pierwszym uchylił zarządzenie referendarza sądowego z dnia 24 kwietnia 2009r. o pozostawieniu przesyłki dla pozwanej w aktach sprawy, w punkcie drugim uchylił postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny z dnia 2 czerwca 2009r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 lutego 2009r.

W skutecznie złożonym przez pozwaną sprzeciwie z dnia 24 września 2015r., uzupełnionym pismem z dnia 26 lutego 2016r. (k. 39 i nast. oraz k. 66 i nast.), pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedawnienia, a także o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów procesu według norm przepisanych. Pismem z dnia 26 lutego 2016r. w uzupełnieniu sprzeciwu pozwana raz jeszcze podniosła zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej. Pozwana nie zaprzeczyła okoliczności zawarcia umowy kredytu na zakup towarów i usług z dnia 3 kwietnia 2001r. Zgodnie z umową pozwana miała spłacić kwotę kredytu do 2 lipca 2002r. w 15 ratach płatnych do dnia 3 każdego miesiąca. Zakładając, że pozwana nie dokonała spłaty 9 ostatnich rat, termin wymagalności każdej rat stanowi termin początkowy do biegu terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę. Termin zapłaty ostatniej raty przypada w dniu 3 lipca 2002r. Trzyletnim termin przedawnienia roszczenia powoda, jako roszczenia związanego z oferowaniem czynności bankowych zawieranych w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa, pozwala stwierdzić, że ostatnia rata uległa przedawnieniu w lipcu 2005r. Wraz z roszczeniem głównym przedawniło się roszczenie o odsetki. Pozew wniesiono w dniu 20 stycznia 2009r., a więc po upływie terminu przedawnienia roszczenia w całości. Wierzytelność była już przedawniona w dacie cesji. Ponadto pozwana podniosła, że umowa kredytu nie dała umocowania do zbycia wierzytelności, co w świetle zawarcia przez pozwaną umowy jako konsument, powoduje zastosowanie w sprawie art. 358¹ i 385³ pkt 5 k.c., przez co zdaniem pozwanej nie doszło skutecznie do przeniesienia uprawnień z wierzytelności na stronę powodową. Odnosząc się do treści umowy cesji, o której pozwana nie została powiadomiona, zasady dokumentowania przejścia uprawnień w ocenie pozwanej są niewystarczające do zidentyfikowania przedmiotu umowy cesji, albowiem w załączniku – tabeli zawierającej literowe oznaczenia oraz ciąg cyfr nie sposób przyjąć, że zadłużenie pozwanej zostało przelane na rzecz strony powodowej, skoro tabela nie zawiera jakichkolwiek danych osobowych.

Strona powodowa pismem z dnia 18 marca 2016r. podtrzymała wszystkie żądania co do zasady i co do wysokości, a także zaprzeczyła, aby jej roszczenie było przedawnione. Strona powodowa powołała się bowiem na prowadzone w stosunku do pozwanej postępowania egzekucyjne o sygn. akt VI KM 1876/03 oraz KM 2766/09, które przerwały bieg przedawnienia roszczenia. W związku z niespłaceniem kredytu przez pozwaną cedent wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który został opatrzony klauzulą wykonalności. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko pozwanej na podstawie w/w tytułu wykonawczego zostało umorzone wskutek bezskuteczności (sygn. akt VI KM 1876/03). Zdaniem strony powodowej termin przedawnienia w niniejszej sprawie zaczął biec po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, które nastąpiło w dniu 18 grudnia 2006r. Wobec powyższego pozew w niniejszej sprawie został wniesiony przed upływem okresu przedawnienia. Następnie prowadzone było kolejne postępowanie egzekucyjne (sygn. akt KM 2766/09), które także zostało umorzone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2001r. (...) Bank S.A. z siedzibą w G. zawarł z pozwaną umowę kredytu na zakup towarów i usług nr (...), na mocy której udzielił pozwanej kredytu w wysokości 1.233,65 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu do 2 lipca 2002r. w 15 równych miesięcznych ratach do 3 dnia każdego miesiąca kalendarzowego.

bezsporne, a ponadto:

/dowód:

umowa kredytu na zakup towarów i usług nr (...) z dnia 3 kwietnia 2001r., k. 12-15/

W dniu 9 grudnia 2002r. (...) Bank S.A. sporządził bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził, że pozwana ma wobec wystawcy (...) wymagalne zadłużenie w wysokości 1.384,11 zł z tytułu zaciągniętego kredytu nr (...) z dnia 3 kwietnia 2001r., na które składają się poszczególne kwoty wymienione w dokumencie.

/dowód:

- wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 9 grudnia 2002r., k. 89/

Wnioskiem z dnia 9 grudnia 2002r. (...) Bank S.A. wniósł o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 9 grudnia 2002r. Postanowieniem Sadu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, Wydział I Cywilny z dnia 19 maja 2003r. w sprawie o sygn. akt I Co 830/03 bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 9 grudnia 2002r. został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

/dowód:

- wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 9 grudnia 2002r., k. 90;

- postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, Wydział I Cywilny z dnia 19 maja 2003r., sygn. akt I Co 830/03, k. 92-93/.

W dniu 18 grudnia 2006r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w G. a stroną powodową zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności w formie zwykłej pisemnej. Na jej mocy Bank zobowiązał się przenieść na stronę powodową przysługujące mu wierzytelności określone w Załączniku nr 1 do umowy, wynikające z tytułu dokonanych czynności bankowych. Zgodnie z umową (...) nr (...) do umowy został sporządzony także w formie zapisu elektronicznego utrwalonego na płycie CD. Skutek rozporządzający umowy w postaci przeniesienia wierzytelności został uzależniony od dokonania przez stronę powodową całkowitej zapłaty ceny w terminie do dnia 29 grudnia 2006r.

Strona powodowa dołączyła do pozwu wydruk, na który składa się 9 kolumn sekwencyjnie uporządkowanych: pierwsza to „umowa”, kolejna „zadłużenie”, ostatnia to „cena”. W kolumnach „umowa” zawarte są ciągi cyfrowo-literowe, natomiast w kolumnach „zadłużenie” oraz „cena” kwoty pieniężne wyrażone w PLN. Na dole wydruku widnieje napis – „Strona 4”. Wydruk został potwierdzony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika.

/dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r. wraz z wydrukiem, k. 5-10/.

Zgodnie z odpisem pełnym z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, numer KRS (...), (...) Bank S.A. wpisem z dnia 30 grudnia 2004r. zmienił nazwę na (...) Bank S.A.

/dowód:

- odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS, nr KRS (...), z dnia 25 listopada 2013r., k. 118-129/

W dniu 19 czerwca 2009r. strona powodowa złożyła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Głogowie wniosek egzekucyjny przeciwko pozwanej w oparciu o nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny z dnia 23 lutego 2009r., sygn. akt XI Nc 529/09, zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 2 czerwca 2009r. Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2009r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Głogowie R. B. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 2766/09 w całości na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Korespondencja przeznaczona dla pozwanej w toku postępowania egzekucyjnego sygn. KM 2766/09 była kierowana na adres ul. (...), (...)-(...) W. i żadna przesyłka zaadresowana do pozwanej nie została przez nią podjęta.

/dowód:

- wniosek egzekucyjny z dnia 19 czerwca 2009r., k. 1 akt KM 2766/09;
- postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Głogowie R. B. z dnia 8 grudnia 2009r., k. 38 akt KM 2766/09/
- przesyłka zaadresowana do pozwanej z dnia 10 lipca 2009r.k. 23 akt KM 2766/09/
- przesyłka zaadresowana do pozwanej z dnia 16 grudnia 2009r., k. 40 akt KM 2766/09/

Pismem z dnia 10 września 2015r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków W. O. dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego pozwanej, pobieranego jej od pracodawcy (...) Stowarzyszenia Pomocy (...). Pismo Komornika wpłynęło do pracodawcy pozwanej w dniu 18 września 2015r.

/dowód:

- zajęcie wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego i wezwanie do dokonywania potrąceń, k. 43/

W toku postępowania na wniosek strony powodowej Sąd ustalił, że akta sprawy KM 1876/03 prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu (dawniej rewir VI) w sprawie z wniosku wierzyciela (...) Bank S.A. przeciwko pozwanej prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 9 grudnia 2002r., numer (...) oraz postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 19 maja 2003r., sygn. akt I Co 830/03 zostały zniszczone zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 marca 2015r., zmieniającego rozporządzenie w sprawie przechowywania akt spraw komorniczych oraz zamkniętych urzędzeń ewidencyjnych z dnia 7 października 2011r.

/dowód:

- zawiadomienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 15 lipca 2016r., KM 1876/03, k. 139/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa domagała się od pozwanej zapłaty kwoty 2.244,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 936,72 zł liczonymi od dnia 19 września 2006r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.141,88 zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kosztów sądowych w kwocie 100 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 617 zł. Wierzytelność ta wynika z umowy kredytu nr (...) z dnia 3 kwietnia 2001r. zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A. Według twierdzeń pozwu strona powodowa nabyła powyższą wierzytelność wobec pozwanej na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała legitymacji procesowej czynnej. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Swoje uprawnienie do wystąpienia z powództwem strona powodowa opierała o nabycie wierzytelności na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r. zawartej z (...) Bank S.A., jednakże w ocenie Sądu z przedłożonej umowy sprzedaży wierzytelności nie wynika, ażeby nabyła ona skutecznie wierzytelność, której dochodzi w niniejszym procesie.

Poza sporem pozostawało istnienie wierzytelności wynikającej z umowy kredytu nr (...) z dnia 3 kwietnia 2001r., zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A. Wątpliwości Sądu wzbudziły natomiast okoliczności nabycia przez stronę

powodową w/w wierzytelności. Na poparcie twierdzeń strony powodowej o istnieniu po jej stronie legitymacji czynnej przedłożyła ona w poczet materiału dowodowego dokumenty w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r. wraz z wydrukiem, zawiadomienie o cesji oraz wezwanie do zapłaty z dnia 9 stycznia 2007r., dokument nazwany przez stronę powodową jako „potwierdzenie zapłaty ceny za z tytułu umowy nabycia wierzytelności” (k. 81) oraz uwierzytelnione tłumaczenie z języka angielskiego tego dokumentu sporządzone przez tłumacza przysięgłego języka angielskiego M. M. (k. 152 i 153).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że skutek umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r. w postaci przelewu wierzytelności objął wierzytelność przysługującą (...) Bank S.A. przeciwko pozwanej. Z treści dołączonej do pozwu umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r. nie wynika, aby przedmiotem tej umowy były prawa i obowiązki wynikające z umowy kredytu nr (...) zawartej 3 kwietnia 2001r. z pozwaną. Zasadnicza część umowy sprzedaży wierzytelności, tj. szczegółowe określenie przelanych wierzytelności, została bowiem wyłączona z jej tekstu i zawarta w załączniku do umowy. Zgodnie z treścią umowy stanowi on jej integralną część. Strona powodowa nie przedłożyła w toku postępowania pełnej treści Załącznika nr 1 do umowy z dnia 18 grudnia 2006r., a jedynie dokument nieopatrzony podpisami stron umowy sprzedaży wierzytelności (podczas gdy każda strona umowy sprzedaży została przez strony parafowana), pozbawiony tytułu, oznaczony jako strona 4. Wnosić więc należy, że przedłożone pismo nie stanowi kserokopii papierowego Załącznika nr 1 do umowy sprzedaży z dnia 18 grudnia 2006r.

W tym miejscu należałoby rozważyć, czy pismo to stanowi wydruk komputerowy z płyty CD, o której mowa w §1 pkt 1 umowy sprzedaży. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i doktryną do wydruku zawartości plików komputerowych należy stosować odpowiednio przepisy o dowodzie z dokumentu. Wydruk powinien odpowiadać wymaganiom stawianym dokumentowi, czyli zawierać podpis oraz datę jego sporządzenia. Wydruk opatrzony datą i podpisem osoby, która go sporządziła stanowi oświadczenie tej osoby, że dokonał tego wydruku. Natomiast nie jest objęty domniemaniem, że takie oświadczenie jest zgodne ze stanem rzeczywistym. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie to jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy ma charakter dokumentu prywatnego świadczącego o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. W ocenie Sądu wyciąg z dokumentu, podobnie jak kserokopia – jako odwzorowanie oryginału może być uznany za dowód w sprawie, jednakże pod warunkiem podpisania go przez osobę, która go sporządziła i poświadczenia jego zgodności z oryginałem. Dla uznania zatem wyciągu za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej tym wyciągiem, podobnie jak przy kserokopii dokumentu. Takim oświadczeniem będzie umieszczenie na wyciągu i zaopatrzenie podpisem poświadczenie zgodności wyciągu z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w nim odwzorowanej. Odnosząc się do dokumentu załączonego do umowy sprzedaży wierzytelności należy stwierdzić, że zawiera on podpis pełnomocnika procesowego strony powodowej za zgodność z oryginałem, lecz nie zawiera daty dokonania poświadczenia. Ponadto należy mieć na uwadze, że umowa sprzedaży wierzytelności odwoływała się do wierzytelności szczegółowo określonych w Załączniku nr 1 do umowy. Pismo przedłożone przez stronę powodową tymczasem składa się z 9 kolumn sekwencyjnie uporządkowanych: pierwsza to „umowa”, kolejna „zadłużenie”, ostatnia „cena”. W kolumnach „umowa” zawarte są ciągi cyfrowo-literowe, natomiast w kolumnach „zadłużenie” oraz „cena” kwoty pieniężne wyrażone w PLN. Co prawda w kolumnie czwartej zatytułowanej „umowy” znajduje się ciąg cyfrowo-literowy odpowiadający numerowi umowy zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A., jednak w kolumnie „zadłużenie” widnieje kwota nie odpowiadająca wysokości zadłużenia objętego bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 9 grudnia 2002r. Ponadto w treści pisma nie zostały zawarte żadne dane identyfikujące pozwaną pozwalające powiązać jej osobę z ciągiem cyfrowo-literowym widniejącym w kolumnie. Wobec powyższego nie można jednoznacznie stwierdzić co przedstawia dokument załączony do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r., jako że z pewnością nie zawiera szczegółowego określenia wierzytelności, a tym bardziej czy wymienia wierzytelność przysługującą (...) Bank S.A. wobec pozwanej. Nie przedłożenie całej umowy sprzedaży wierzytelności powoduje uznanie zaofertowanego przez stronę dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i niebudzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników

jest niekompletna, a to dyskwalifikuje przedłożoną umowę jako stanowiącą dowód na nabycie wierzytelności wobec pozwanej.

W ocenie Sądu strona powodowa dla wykazania nabycia wierzytelności winna przedstawić potwierdzony za zgodność z oryginałem odpis załącznika sporządzony przez uprawniony do tego podmiot. Podkreślić należy, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie kompletna umowa przelewu wierzytelności, z której wynikałoby nabycie przez stronę powodową wierzytelności dochodzonej pozwem.

W dalszej mierze wątpliwości Sądu odnośnie przejścia na stronę powodową wierzytelności przysługującej (...) Bank S.A. wobec pozwanej budzi okoliczność, czy strona powodowa była prawidłowo reprezentowana zawierając umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r., a przez to czy jest ona ważną czynnością prawną. Zgodnie z załączonym do akt sprawy odpisem pełnym z rejestru przedsiębiorców KRS strony powodowej do jej reprezentowania upoważnieni są dwaj członkowie zarządu działający łącznie. Tymczasem w umowie z dnia 18 grudnia 2006r. stroną powodową reprezentował jeden członek zarządu, tj. G. B., oraz D. B. – według treści umowy działający na podstawie pełnomocnictwa, niewymieniony w odpisie KRS jako piastujący funkcję członka zarządu w czasie podpisania umowy sprzedaży wierzytelności. Do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r. nie zostało załączone pełnomocnictwo dla D. B., a pełnomocnictwo załączone do pozwu, datowane na 16 lipca 2007r., jest wyłącznie pełnomocnictwem procesowym, które nie jest źródłem umocowania do dokonywania czynności materialnoprawnych.

Ponadto, w ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, ażeby umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r. wywołała skutek rozporządzający w postaci przelewu wierzytelności z (...) Bank S.A. na stronę powodową. Zgodnie bowiem z §1 pkt 2 oraz §2 pkt 1 umowy sprzedaży wierzytelności przeniesienie wierzytelności na cesjonariusza nastąpi pod warunkiem dokonania przez niego na rzecz cedenta całkowitej zapłaty ceny w terminie do dnia 29 grudnia 2006r. Przedłożone przez stronę powodową potwierdzenie zapłaty ceny (k. 81) oraz uwierzytelnione tłumaczenie z języka angielskiego tego dokumentu sporządzone przez tłumacza przysięgłego języka angielskiego M. M. (k. 152 i 153) nie mogą stanowić dowodu na okoliczność zapłaty przez stronę powodową ceny za sprzedaż wierzytelności, jako że nie jest możliwe pełne odkodowanie ich treści. Pomimo wezwania strony powodowej do przetłumaczenia potwierdzenia zapłaty ceny, tłumaczenie dokonane przez tłumacza przysięgłego M. M. nie rozwiało wątpliwości co do treści pisma. Przede wszystkim dokument nie zawiera tytułu przelewu jednoznacznie wskazującego na dokonanie transferu środków pieniężnych z zamiarem uregulowania długu wynikającego z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2006r. Ponadto, nie został on opatrzony podpisem osoby go wystawiającej ani też nie zawiera w swej treści informacji, na podstawie której opatrzenie go podpisem nie byłoby wymagane w świetle właściwych przepisów prawa, których ustalenie również nie jest możliwe. Z jego treści nie wynika również w jakiej dacie został on sporządzony. Wobec powyższego wniosek dowodowy strony pozwanej dot. potwierdzenia zapłaty wraz z jego tłumaczeniem zasługiwał na oddaleniu, jako że nie spełniał przesłanek niezbędnych do zakwalifikowania go jako dowód z dokumentu bądź też dowód z wydruku komputerowego.

Istnienie po stronie powodowej legitymacji procesowej w niniejszym postępowaniu nie wynika także z zawiadomienia o cesji oraz wezwania do zapłaty z dnia 9 stycznia 2007r. (k.11). Przedłożone przez stronę powodową pismo także nie zostało opatrzone podpisem, a oprócz stwierdzenia w jego treści przejścia zobowiązania pozwanej nie zawiera ono żadnych załączników, które potwierdzałyby stanowisko strony powodowej. W świetle powyższego w ocenie Sądu dokument ten jest pozbawiony wartości dowodowej.

Zdaniem Sądu strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Odnosząc się natomiast do twierdzeń pozwanej, zdaniem Sądu w przypadku skutecznego nabycia przez stronę powodową wierzytelności przeciwko pozwanej, zarzut przedawnienia został podniesiony skutecznie. Rozważenie zarzutu przedawnienia - na gruncie niniejszej sprawy - wymaga przede wszystkim ustalenia, jaki jest termin

przedawnienia dla tego rodzaju roszczenia, terminu jego wymagalności, a także, czy miało miejsce przerwanie jego biegu przez czynność przed sądem lub organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju przedsięwziętą bezpośrednio w celu zaspokojenia tego roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), a w sytuacji, gdy przerwanie biegu przedawnienia faktycznie nastąpiło - od kiedy rozpoczęło ono bieg na nowo (art. 124 k.c.). Dopiero ustalenie powyższych okoliczności pozwoli na stwierdzenie, czy podniesiony w sprzeciwie zarzut przedawnienia jest uzasadniony.

Zgodnie z utrwalonym zapatrywaniem orzecznictwa, termin biegu przedawnienia roszczeń banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004/11/141 i z dnia 30 stycznia 2007 r., IV CSK 356/06, LEX nr 276223). W powołanych orzeczeniach wskazano, że w wyniku przelewu wierzytelności banku (art. 509 k.c.) następuje tylko zmiana osoby, względem której dłużnik jest zobowiązany. W następstwie zawarcia umowy przelewu nie następuje natomiast zmiana przedmiotu świadczenia, ani też zmiana podstawy prawnej świadczenia. Rozstrzygające zatem znaczenie dla kwalifikacji roszczenia ma moment jego powstania. Pomimo przelewu wierzytelności na rzecz podmiotu, który nie jest bankiem, dotychczasowa sytuacja prawna dłużnika zostaje więc utrzymana. W konsekwencji przysługuje mu wobec nabywcy wierzytelności zarzut przedawnienia na takich samych warunkach, jakie przysługiwałyby mu wobec banku, z którym wiązała go umowa kredytowa. W art. 125 k.c. przewidziano wprawdzie wydłużenie terminu przedawnienia do 10 lat, niezależnie od długości terminu określonego w przepisie szczególnym dla danego rodzaju roszczeń - w odniesieniu do roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem organów wskazanych w tym przepisie, lub ugodą przed nimi zawartą. Jednak rozszerzenie skutku z art. 125 k.c. na tytuły egzekucyjne - wymienione w art. 96-98 Prawa bankowego - nie znajduje uzasadnienia. Inne racje przemawiają bowiem za uznaniem określonego tytułu jako wystarczającego do nadania klauzuli wykonalności, inne zaś za wprowadzeniem dłuższego terminu przedawnienia. Ten ostatni efekt ustawodawca wyraźnie wiąże wyłącznie z kontrolą zasadności roszczenia przez organ niezależny od stron (zob. wyr. Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa 687/13, LEX nr 1437877). W rozpoznawanej sprawie znajduje zatem zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, albowiem przysługujące powodowi roszczenie pozostawało w związku z "prowadzeniem działalności gospodarczej" (art. 118 k.c.).

W niniejszej sprawie roszczenia pierwotnego wierzyciela przedawniały się wraz z upływem terminów płatności kolejnych rat kredytu. Strona powodowa nie udowodniła, których rat pozwana nie uregulowała, bezspornym jest natomiast, że kredyt został udzielony 3 kwietnia 2001r., a ostateczna jego spłata miała nastąpić do 2 lipca 2002r. Już 9 grudnia 2002r. (...) Bank S.A. wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności na bankowym tytule egzekucyjnym, który obejmował zadłużenie pozwanej. Postanowieniem z dnia 19 maja 2003r. Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, Wydział I Cywilny (...) nr (...) wystawiony przez (...) Bank S.A. został opatrzony klauzulą wykonalności. W judykaturze przyjmuje się, że nadanie klauzuli wykonalności na bankowym tytule egzekucyjnym przerywa bieg przedawnienia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., sygn. akt III CZP 101/03; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa 664/15, LEX 1950332). Niemniej oceniając skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. należy zbadać, czy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, ażeby czynność wierzyciela została przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Postępowanie wywołane wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności na bankowym tytule egzekucyjnym należy uznać za okoliczność przerywającą bieg przedawnienia roszczenia, jeżeli po uzyskaniu tytułu wykonawczego wierzyciel zmierza bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia, np. poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Strona powodowa okoliczności tej nie wykazała. Powoływana przez nią okoliczność, zgodnie z którą wnioskiem z 10 października 2003r. wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej przed Komornikiem Sadowym przy Sądzie Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu celem zaspokojenia dochodzonego pozwem roszczenia, nie została w toku postępowania udowodniona. Samo przedłożenie przez stronę powodową wniosku egzekucyjnego bez wykazania, czy postępowanie egzekucyjne zostało skutecznie wszczęte, nie stanowi wystarczającego dowodu w sprawie. Podjęte przez Sąd czynności zmierzające do ustalenia tej okoliczności także nie potwierdziły twierdzeń strony powodowej. Zgodnie bowiem z pismem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 15 lipca 2016r., akta sprawy KM 1876/03 zostały zgodnie z

właściwymi przepisami zniszczone. Reasumując powyższe, zdaniem Sądu roszczenie dochodzone niniejszym pozwem przedawniało się stopniowo, w miarę upływu biegu przedawnienia roszczenia o zapłatę poszczególnych rat kredytu, a w chwili złożenia pozwu, tj. 20 stycznia 2009r., było ono przedawnione w całości. W tym miejscu powołać należy także uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r. III CZP 29/16, gdzie Sąd ten wskazał, iż „nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Zdaniem Sądu na uwzględnienie nie zasługiwał natomiast zarzut pozwanej, jakoby przelew wierzytelności przysługującej (...) Bank S.A. na stronę powodową był niedopuszczalny w świetle art. 358¹ i 385³ pkt 5 k.c. Postanowienie zakwalifikowane w tym przepisie jako szara klauzula (w razie wątpliwości winna zostać uznana jako niedozwolona) dotyczy bowiem łącznego przeniesienia praw i obowiązków przedsiębiorcy wynikających z umowy bez zgody konsumenta. Tymczasem w niniejszym przypadku doszło wyłącznie do przeniesienia praw przedsiębiorcy wynikających z umowy, tj. roszczenia o zapłatę nieuregulowanej kwoty kredytu. Wobec powyższego w sprawie nie zachodzą okoliczności, które powodowałyby niedopuszczalnym przeniesienie wierzytelności bez zgody dłużnika (art. 509 § 1 k.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania na podstawie art. 98 i art. 99 k.p.c. Na koszty poniesione przez pozwaną składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 600 zł ustalone zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.